te rusten en alleen te zijn. En daarbij, ze leken me niet. Toch, zonder dat ik het zelf wilde, lette ik veel op de dochter. Ze was zoo aandoenlijk mager. Wanneer ik 's morgens op mijn balconnetje stond, en de weelde van het niets-doen genoot, dan draafde Lien al door den tuin in een groote, blauwe huishoudschort, met een zwart-fluweelen lint om den mageren, geligen hals.

Soms riep ze over de haag tegen mijn meisje-van-alles, dat het warm was of koud, of dat het zoo woei, en ik moest me in het begin vaak bedwingen, om mijn dorps-Grietje niet te vragen, wat voor menschen toch mijn buren waren. Later kon het me niet meer schelen. Alleen hield zag, zoo overdreven-onderdanig-beleefd zijn hoed afnam, ik een antipathie tegen mijn buurman, die, als hij mij en thuis vitte en bromde en sarde. Ik beklaagde Lien. Ze was zoo gelig en hopeloos blond. Na het gesprek over het niet-uitgaan beklaagde ik haar nog meer. Ze was toch een stakker, en toen ik met haar tegelijk in den tuin was, riep ik over de bewuste haag:

„Wat staan uw aardbeien mooi."

De gelige kleur werd grauw door een blos.

„Ja," zei ze. „Ze staan erg mooi dit jaar."

Van het verandatrapje kwam haar Vader schieten.

„Houdt Mevrouw van aardbeien? Dan kan Lien u wel een mandje brengen. Wij hebben overvloed."

„Dank u," zei ik. „Heel graag. U is erg vriendelijk."

„O, niets te danken. U krijgt ze vandaag nog. Ik zal zelf een mandje voor u plukken."

„Komt u dan een kopje thee bij me drinken?" vroeg ik Lien, die er wat verlegen bij stond.

„Jawel — e — als het u niet te veel moeite is — e —"

„Komt u tegen vier uur."

„Mevrouw heeft stads-gewoonten zie ik, vier uur theedrinken," en het gebochelde manneke lachte, alsof hij een geestigheid gezegd had. Ik liep mijn veranda weer op. — Om vier uur kwam Lien.

Ik hoorde haar in de gang met Grietje praten, die haar na een harde bons op de deur, binnenliet.

Lien stond verlegen, handenwrijvend in mijn koele zitkamer. Ze had een heel nauw, blauw rokje aan, dat akelig om haar beenen spande, en een crême blouse met een lagen hals. En het zwart-fluweelen lint had ze om. Ik hoopte, dat ik haar later nog eens zou kunnen raden, dat ze nooit een lint om haar hals moest dragen. Ik zou, om haar niet te kwetsen, kunnen zeggen, dat het de halslijn verbrak. Het stond haar zoo mônsterlijk.

In den hoek had ik de theetafel klaargezet, prettig, uitnoodigend.

„Wat woont u hier heèrlijk," zei Lien.

„U hebt toch hetzelfde huis?" vroeg ik.

„Ja, maar 't is hier zoo koel. Ik weet niet, zoo ruim. 't Lijkt bij ons veel kleiner."

Ik zag in mijn verbeelding een kamer voor me met kleedjes en tafeltjes en prullen, die bazarachtig vol zou zijn, ongezellig en benauwd. — Lien zat op een stoelpunt, en af en toe gingen haar oogen schichtig naar een vaas of een schilderij. Ik schonk thee.

„Grietje heeft de aardbeien mee naar de keuken genomen," zei Lien verontschuldigend. — Ik moest even in mezelf lachen. Grietje, de resolute, had natuurlijk met een krachtdadig: „Geef maar hier die mand," Lien de aardbeien afgenomen. En Lien had niet durven tegenstribbelen. Wat een ziel was ze toch. Ik belde Grietje om de aardbeien binnen te brengen. Ze zagen er prachtig uit. — „Ze zijn al uitgelekt," wist Grietje te vertellen. Ik legde ze op een kristallen schaal met een paar groene bladeren er tusschendoor.

„O, wat mooi," zei Lien. En toen we onze thee dronken, begon ze te vertellen van haar leven. „We hebben vroeger in de stad gewoond, Pa had een winkel, ziet u, maar we wonen nu al tien jaar hier. Ik was net negentien toen we hier kwamen." Negentien en tien — negen en twintig. Dus ze was al negen en twintig. Ik keek tersluiks naar een portret dat op zij van me stond, mijn oudste dochter Mab, die drie en twintig was, met haar baby van een jaar in de armen. Mab met haar mooie, fijne prinsessegezichtje, die het leven doorging lachend en zingend, baby nog, ondanks den oolijken baby-boy in haar armen. En daarnaast op de groote doffe foto mijn tweede dochter Vé, in haar bruidsjapon. Vé met de brutale, donkere oogen en het robbedoezesnuit. Vé, die me pas geschreven had: „Mam, het leven is haast al te mooi. Ik geniet van elken dag, van elk uur, van elke minuut. Ik zou den tijd wel willen vasthouden. En Fred, Fred is een engel." Zou er voor Lien ooit een Fred geweest zijn?

„Houdt u van kinderen?" vroeg ik.

„O ja Mevrouw."

„Dezen zomer komt mijn dochter hier logeeren met haar kleinen baas. Hier hebt u hem." Ik liet haar de foto zien.

„Wat een lekkere toet," zei ze. Maar ik zag, dat ze meer naar Mab keek dan naar den jongen in haar armen, en ik vond me weinig tactvol om met mijn mooie dochters te pronken. Dus liet ik Vé, ofschoon mijn vingers tintelden, maar waar ze was. En Lien was veel te bescheiden, om er uit zichzelf naar te kijken.

Toen ze wegging, vroeg ik, of ik haar gauw eens weer bij me zag. Maar natuurlijk kwam ze niet uit zichzelf. Ik moest me met haar Vader en zeurige, klagende Moeder inlaten, altijd over de haag, voor ik Lien eens weer bij me kon krijgen. En elken keer, dat ze bij me was, vond ik haar zieliger.

Tot ze op een dag onverwachts bij me kwam binnenloopen, en me vertelde, dat ze iemand en pension kregen, „en 't lijkt zoo'n aardige man," zei ze. „Hij was gister even bij ons. Hij praat zoo eenvoudig." Het was een gebeurtenis in haar dorre leventje een meneer en pension te krijgen. Voor het eerst. „Dan heeft Pa ook nog eens aanspraak," zei ze. „Hij is aan 't spoor. En hij heeft vrij reizen."

„Je hebt een aardige blouse aan," zei ik. „Die staat je goed."

„O ja?" Blij keek ze naar me. Ze trok haar mouw wat naar beneden.

„Maar als ik jou was, zou ik geen lint om mijn hals doen. Het verbreekt de halslijn, en . . . ." Ze plukte aan het drukkertje, hield het lint in haar hand.

„Zoo beter?" zei ze.

„Ja," aarzelde ik, „hoewel een guimpe zou je ook goed staan."

„Denkt u? 't Is zoo warm. Dit is lekkerder," en ze rekte haar hals nog uit. Er schoot me opeens een gezegde van Vé in de gedachten:

„Mam, als ik naar Mabs kijk, schaam ik me voor mijn nek. 't Is net een bruine schroef."

Ik vertelde dit aan Lien, die er om lachte, en toen zenuwachtig zei: „Ik moet nu gauw naar huis, want morgen komt hij al. En ik moet nog het een en ander in orde maken."

„Je zult het nu wel druk krijgen."

„O, maar dat hindert niet. 't Wordt veel gezelliger thuis." Neuriënd liep ze voorbij mijn open ramen, en ik nam me

DE VASTENAVOND ROMMELPOT.

Velen onzer lezers zullen zich nog herinneren, dat vroeger, meestal in kleine plaatsen, de arme lieden, vooral kinderen, in troepjes op Vastenavond langs de huizen der meergegoeden gingen, om, zingend en zichzelf daarbij begeleidend op den rommelpot, gaven in te zamelen, die meestal nogal rijkelijk vloeiden. Deze eigenaardige gewoonte is thans vrijwel in onbruik geraakt. — De rommelpot is een met een varkensblaas bespannen bloempot. In het midden van de blaas is een stuk riet gestoken, dat, vochtig gemaakt en met de hand op en neer bewogen, een eigenaardig geluid doet ontstaan. Onze foto, die wij ter gelegenheid van den ophanden Vastenavond — 12 Februari — opnemen, is een reproductie naar het schilderij van den Monogrammist B.E., waarop men een ouderwetsch „Vastenavond groepje" met den rommelpot ziet afgebeeld.